

Када сам на овом месту пре неколико месеци помало у шали написао како се плашим да ће „кандидатура“ на крају бити „најскупља српска реч“, нисам слутио да ће се та иронична констатација тако брзо и тако буквално потврдити. То шта смо ми све, и буквално и симболички, морали истрпети и испоручити за пуко добијање статуса кандидата, неки други нису морали – а вероватно не би хтели и да им је тражено – чак ни за пуноравно чланство.

Власти су одмах сутрадан заставама Европске уније украсиле најважније државне институције и центар Београда. Мени то делује мало „труло“ и удворички, али добро, укуси могу бити различити. Но, за разлику од неких званичних и новокомпонованих политичких еврофила, који су прижељкивали нови фијаско, са надом да ће онда њима, након избора, запасти срећа да из Брисела у отаџбину донесу то „златно руно“, мене само добијање кандидатуре није растужило. (Али јесте и те како све оно што је добијању тог статуса претходило.) Рачунам, ваљда ће сад, макар привремено, мало утихнути притисци и попуштања, а са кандидатуром ћемо већ видети шта ћемо.

Свеједно, наши људи су се ужелели добрих вести, или макар оних које на добре личе. Тако је и ова кандидатура, помало крња, с једне стране, а са друге, опет, увелико закаснела, ипак „донекле одрадила посао“ за оне који су од ње начинили компас за свој политички брод. Евро-пропаганда се поново размахала као у најбољим данима, простор за критику и критичаре је смањен до минимума, поново је актуелизована чак и теза о материјалној добити (иако смо још колико у децембру, када кандидатура није прошла, слушали да статус кандидата у овом тренутку за Србију не доноси никаква нова материјална средства). Међутим, сада нам кажу, јесте да нема директно нових пара, али постоји „индиректна корист“, јер ће статус кандидата бити „снажан сигнал“, тако рећи, афродизијак за стране инвеститоре који ће стићи да са свеже одштампаним доларима и еврима даривају новог кандидата. Мада нешто не видим да су дотични инвеститори и инвестиције преплавили Македонију која је кандидат већ годинама. Или Црну Гору која је, за разлику од нас и Македонаца, кандидат вишег реда, то јест, са датумом почетка преговора.

У сваком случају, власт је добила оно што је очајнички желела и са чиме ће сада покушати да потражи срећу, односно нови мандат на изборима. Но, како код они на крају прошли, за ЕУ лоби у Србији неће бити зиме. Јер највећи претенденти на престо показују, ако је могуће, још и већу евро-одлучност од већ помало уморне и у том погледу истрошене владајуће гарнитуре. Највећа опозициона странка се све време понашала као ЕУ хајкач, који наводи плен у ступицу, а онда каже како то ништа не ваља и како би и то око Косова и око ЕУ они много боље испреговарали са Приштином и Западом. Додуше, и актуелна власт је пре четири године то говорила за Коштуницу. А и досовци и депосовци на челу са Коштуницом и Ђинђићем су такође веровали како „Милошевић нема појма“.

Ствари, дакле, стоје тако да владајућа странка после четири године поново на изборе иде гланцајући старе ЕУ-пароле и заставе, и хвалећи се својим постигнућима на „европском путу“ (истини за вољу, на свим другим пољима су им резултати вероватно још слабији), док их са „лева“ и са „десна“ критикују ЛДП и СНС тврдећи да би они то све исто урадили, само много ефикасније, брже и боље. Изван те приче, засад, остају само СРС и ДСС, који би, опет, са своје стране, требало да се запитају како то да скупа могу рачунати на, у најбољем случају, половину евроскептичних гласача, односно како то да они, ни једни ни други, нису успели ништа политички да профитирају ни из огромне економске кризе ни из озбиљног пораста евроскептицизма у Србији током последњих годину дана.

Ново је и то што је Русија, кроз уста амбасадора Конузина (мада поводом његових наступа у последње време увек остаје извесна дилема о степену његовог солирања, мало је вероватно да тај луксуз себи могу дозволити тако искусне дипломате и озбиљне дипломатије) практично први пут нешто отвореније рекла шта мисли о нашим евро-перспективама. „Србија треба добро треба да процени колико ће је коштати пут у ЕУ“, изјавио је Конузин приликом посете Чачку и напоменуо како „Русија нема ништа против тога да Србија има нове пријатеље, али не би било добро да заборави старе“, што се и више него јасна дипломатска порука. Дуго је, наиме, циркулисала верзија по којој је Русија, наравно, апсолутно против нашег уласка у НАТО, али да, што се тиче уласка у ЕУ, или нема ништа против, или га чак подржава. Јер ће, наводно, тако преко нас и они имати свој глас и пријатеља у Бриселу. Томе су доприносиле и поједине недовољно прецизне изјаве појединих руских званичника, али још више обилно домаће спиновање у том правцу, које је ишло дотле да се чак и прилично експлицитне речи Владимира Путина приликом његове последње посете Београду у извештајима српских медија мало „заврну“ и протумаче као, малтене, руска подршка нашем уласку у ЕУ.

Е, па сада, мислим, ни око тога више нема неизвесности. Русија је, у основи, против чланства Србије у ЕУ, премда тај свој негативан став вероватно неће превише истицати, а поготово не до краја српског изборног циклуса. Разуме се, став Русије је само један –

Кандидатура као „луткица из Трста“

Пише: Ђорђе Вукадиновић
уторак, 13 март 2012 13:22

додуше, важан – параметар који треба имати у виду приликом свођења рачунице добитака и губитака. Поента је да се тај биланс за Србију тренутно чини прилично неповољним, што је, по мени, кључно, па чак и да Русија, евентуално, мисли или каже другачије. И остаће неповољан, ко год да буде победио на наредним изборима.

А шта ћемо са кандидатуром, питате се. Па, нека је, ту где је. Ионако помало делује као „дуња са ормара“ из Чолиног младалачког хита, или оне украсне кристалне чиније за воће по витринама у којима нико не држи воће. Можда се ствари једном промене, можда се ЕУ промени, можда се став према нама промени – па ће затребати. Мада није много вероватно.

„Замрзнута кандидатура“, слично као и „замрзнути конфликт“ наравно није идеално решење. Али је свакако куд и камо боље од срљања у пропаст или од брзе капитулације у одбрани сопствених интереса.